

Ἐπὶ τῆς ὁπισθίας ὅψεως γράμματά τινα. Κορινθιακὸν ἀλφάβητον
Β=ε ε'. αἰῶνος.

13. Μολύβδινον ἔλασμα ὕψ. 0,05 μήκ. 0,06.

Ἄγαθᾶι τύχα[ι]
Ἐπικοινῆται Παρμενίδ-
ας τῶι Δὲ τῶι Νάω καὶ τᾶι
Διώναι λῶν καὶ ἄμει-
νον οῖχοι μένοντι

ε'.-δ' αἰῶνος,

14. Μολύβδινον ἔλασμα ὕψ. 0,026 μήκ. 0,066.

Ὀνασίμοι ἄμει-
νον τὰν γυναικα
κομίδεσθαι

Ἐπὶ τῆς ὁπισθίας ὅψεως :

μελιχ

Ὀνασίμοι=Ὀνασίμῳ. Ἡ πρότασις εἶναι καθ' ἐαυτὴν ἐρωτηματικὴ
ἄνευ τινὸς μορίου, τοῦ ἦ (ἐ, εἰ) συνήθως.

Τὰ γράμματα τῆς ὁπισθίας ὅψεως ίσως νὰ ἐδήλουν τὸ ὄνομα τῆς
γυναικός.

Τοῦ ε'. αἰῶνος.

15. Μολύβδινον ἔλασμα ὕψ. 0,013 μήκ. 0,04.

Κλεάνορι περὶ γενεᾶς
πατροιόχο ἐκ τᾶς νῦν
Γόνθας γυναικός

Πατροιόχος=πατροφοῦχος, δ ἔ. ἐπίκληρος. Προβλ. πατροιόκος ἐν ἐπιγρ.
Γόρτυνος Κορήτης I. G. Ant. 475, ὃπου περιέχονται λεπτομερεῖς διατάξεις
περὶ τῶν ἐπικλήρων. Ἐπίκληρος δὲ ἐσήμαινε κόρην, ἥτις ἐκ αληρονομίας
εἶχεν ἴδιαν περιουσίαν. Βλ. Ἡροδ. στ'. 57 περὶ Σπάρτης καὶ Ἀριστοτ.
Πολιτ. Β', 1270 α, ὃπου λέγεται ὅτι δ πατήρ ἥτο ἐλεύθερος εἰς τὴν ἐκλο-
γὴν τοῦ συζύγου τῆς ἐπικλήρου κόρης. Βλ. λέξ. ἐπίκληρος ἐν P., - W., R.
E, VI, I, 116—117.

Ἐδῶ λοιπὸν δ Κλεάνωρ ἐρωτᾷ τὸν θεὸν περὶ τῆς θυγατρός του τῆς
ἐκ τῆς συζύγου του Γόνθας, ἥτις θυγάτηρ του εἶχε, φαίνεται, ἐκ αληρο-
νομίας ἴδιαν περιουσίαν καὶ ἐπρεπε νὰ ἔχευρη δι' αὐτὴν γαμβρόν.

Προβλ. περὶ γενεῆς ἦ ἔσται ἐκ τῆς γυναικὸς Αἴγλης, τῆς νῦν ἔχει
Kekulé-Winnefeld, Bronzen aus Dodona, 39=SGDI, 1561.

Τοῦ ε'-δ'. αἰῶνος.

16. Μολύβδινον ἔλασμα εἰς δύο συνανήκοντα τεμάχια. "Υψ. 0,02 μῆκ. 0,05.

τυ γυμεναι συνναιεν γαζρεν

Τὰ γράμματα εἶναι βουστροφηδὸν χαραγμένα ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά καὶ εἴτα πρὸς ἀριστερὰ (Εἰκ. 20).

Πλὴν τῆς λέξεως συνναιεν δὲν ἔννοω ἄλλο τι.

17. Μολύβδινον ἔλασμα ὑψ. 0,011 μῆκ. 0,065 (Εἰκ. 20).

Θορακίδα θνατέρα

Θεαρίδαι

Ἐπὶ τῆς ὄπισθίας ὅψεως:

μιλο.

Ο νοῦς τῆς ἔρωτήσεως ἵσως εἶναι: ἐὰν πρέπει νὰ δώσῃ τὴν θυγατέρα Θορακίδα εἰς τὸν Θεαρίδαν ὡς σύζυγον.

Λυκόδραταν Θεαρίδα πρὸβλ. ἐν ἐπιγραφῇ Ἐπιδαύρῳ IG, IV, 1421=ΑΕ, 1925—26 σ. 68 (Hiller).

Ἴσως τῶν ἀρχῶν τοῦ ε'. αἰῶνος.

18. Μολύβδινον ἔλασμα ὑψ. 0,053—0,065 μῆκ. 0,057. Καὶ ἐπὶ τῶν δύο ὅψεων ἐπιγεγραμμένον, ἄλλ' ἀντιστρόφως.

A.

Θεὸς τύχαν ἀγαθὰν Ἀντιμάχῳ.

ἐπερωτᾶν Ἀντίμαχος τὸν Δία Νάϊον

τί κα θεῶν ηγαν[;]) θύσας βέλτιον

πράσσοι καὶ ποιθέμενος

5 α... θον καὶ

Ο τρίτος στίχος δύναται ἵσως νὰ ἀναγνωσθῇ: τί[νι]κα θεῶν ἢ ἥρ[ώ]ων τοῦ πέμπτου στίχου τὸ α εἶναι πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ .. θον ἐλλειπόντων περισσοτέρων τῶν δύο γραμμάτων, ὥστε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ συμπληρωθῇ ἀ[γα]θόν.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὅψεως, ἄλλ' ἀντιστρόφως ὑπάρχει ἄλλη λίαν ἐφθαρμένη δυσανάγνωστος ἐπιγραφή.

B.

Ἐπὶ τῆς ὄπισθίας ὅψεως ὑπάρχουν κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἐνω τρόπον χαραγμέναι δύο ἐπιγραφαί:

Περὶ γυναικό-
ς ἢ τὸ ἀμυννο τε
λῶν πρᾶμι

καὶ ἀντιστρόφως ἐκ τῶν κάτω :

*Περὶ γυναικὸς
πότερόν καὶ τιγ-
χάνοιμι λαμβάνων
Κλεόλαιν*

Τῆς πρώτης λίαν ἀμελῶς χαραγμένης δ' β'. καὶ γ'. στίχος πρέπει νὰ
ἀναγνωσθῇ :

*ἡ τοῦ ἀμεινό[ν] τε
λῶ[ν] πρά[σσοι]μι
τοῦ δ'. αἰῶνος.*

19. Μολύβδινον ἔλασμα ἔχον δεξιὰ μικρὰν ὅπὴν ὕψ. 0,011 μῆκ. 0,117.
Γενεᾶς ἔννεκα παιδὸς

'Επὶ τῆς ἐτέρας ὅψεως ἄλλη ἐπιγραφή, τῆς ὅποίας ἀνέγνωσα μόνον
τὴν λέξιν : ἀγαθὸν ἢ Ἀγάθων. (Εἰκ. 20).

Τῶν ἀρχῶν τοῦ ε'. αἰῶνος.

20. Μολύβδινον ἔλασμα ὕψ. 0,012 μῆκ. 0,042.

Δυσανάγνωστος ἐπιγραφὴ μὲ ἐπάλληλα γράμματα.

'Επὶ τῆς ὅπισθίας ὅψεως :

Τελλίας

Θὰ εἴναι τὸ δνομα τοῦ ἔρωτῶντος.

21. "Ομοιον ὕψ. 0,0057 μῆκ. 0,075

Ιστορέω τιν ἡ λάψονμαι ικατιλ . . .

'Οπίσω :

κιας

δ'.—γ'. αἰῶνος.

"Ισως θεσσαλικὴ αἰολική.

22. "Ομοιον ὕψους 0,013 μῆκ. 0,07

*Περὶ τᾶς γυν-
αικὸ[ν] νουματοι(;)*

Κορινθιακὴ τοῦ ε'. αἰῶνος. (Εἰκ. 20).

23. "Ομοιον ὕψ. 0,01 μῆκ. ς, ς (Εἰκ. 21).

*Τῶι Νάωι καὶ τᾶι Διώνι . . . μὴ χρήνυ-
ται Δωρίωι τῶν ψυχαγωγᾶτ*

Ψυχαγωγὸς συνήθως λέγεται δ' Ἐρμῆς (Roscher's, Lexicon I₂ σ. 2375), ἄλλὰ τίς δ' Δωρίος ψυχαγωγὸς ἢ ἄλλο τι, δὲν ἔννοο. Καταλείπω τὸ ζήτημα εἰς τοὺς μᾶλλον ἐπαίσοντας.—χρήνυται Πρβλ. χρεύμενος SGDL 1568. Τοῦ δ'. αἰῶνος. (Εἰκ. 21).

24. "Ομοιον ἀποκεκρουμένον δεξιὰ καὶ κάτω. "Υψ. 0,025 μῆκ. 0,095.

23 ΤΛΙΝΑΛΙΚΑΙΤΑΙΔΙΛΝΑΙΗΜΗΧΡΗΥΝ
ΤΑΙΔΛΡΙΠΙΤΛΥΧΔΓΛΓΛΙ

31 ~~Λ~~

33 ΤΙΣΣΩΘΕΟΝΤΙΞΙΟΥΕ

34p ΜΒΝΕ

38 ΘΒΩΣ

ΤΥΧΔΗ ΚΑΙ ΕΒΗΝ ΚΑΤΑ ΧΛΡΑΝ

40 ΒΜΒΘΥΒΙΝ

Εἰκ. 21. Μολύβδιναι ἐπιγραφαι.

Ζεῦ Νάιε καὶ Διώνη καὶ σύννα[οι]ι αλ-
τῶ νῆμᾶς ἀγαθεῖ τύχει δοῦναι ἐμοὶ τὰν
γᾶν ἐργαζομένωι καὶ ἐν
. . . ει λ.

Τοῦ ε'. αἰῶνος "Ως πρὸς τὴν ἐπίκλησιν Προβλ. SGDI, II, 1596.
Ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς φαίνεται ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Διώνη θὰ εἶχον κατὰ τὰ
τέλη τοῦ ε'. αἰῶνος καὶ ὄλλους θεοὺς συννάους, ποίους ἀγνωστον. Περὶ
θεοῦ συννάου βλ. A. D. Nock ἐν Harvard Studies XLI σ. 1 ἔξ.

25. "Ομοιον ὑψ. ἀριστ. 0,024 δεξιὰ 0,017 μήκ. 0,039

ἡ καιαγκα αὐτό-
ς ἐπὶ γνώμαι ἔχ-
ηι καὶ χρήηι

Τοῦ δ'. αἰῶνος.

26. "Ομοιον ὑψ. 0,018 μήκ. 0,05
περὶ τᾶς ὁρμᾶς

Τοῦ ε'.-δ'. αἰῶνος.

27. "Ομοιον ὑψ. ἀριστ. 0,019 δεξ. 0,015 μήκ. 0,065
πότερον ἐμοὶ¹
χρωμένη γίνεται
αὐτῇ τέκνα

⁵Ελλείπει ἡ ὑπογεγραμμένη τῆς λέξεως χρωμένη.

Τοῦ δ'. αἰῶνος.

28. "Ομοιον ὕψ. 0,017 μήκ. 0,075.

ἡ ἄλλαν μαστεύων

Τοῦ δ'. αἰῶνος. Προβλ. Carap. XXXVIII, 6=SGDI, II, 1570: ἡ ἄλλαν μαστεύῃ, ὅπου ἵσως ἐννοητέον μᾶλλον γυναικα ἢ κατοικίαν, ώς καὶ ἔδω δηλ. ἐὰν πρέπει νὰ ἀναζητήσῃ ἄλλην γυναικα.

29. "Ομοιον ὕψ. 0,01 μήκ. 0,06.

ἡ τέθνακε

⁵Οπίσω ε κορινθιακόν.

30. "Ομοιον ὕψ. 0,015 μήκ. 0,04.

⁵Ε Δενοελῆς = ἡ Δεινοκλῆς (κατ' ἀνάγνωσιν τοῦ συναδέλφου κ. Ν Παπαδάκη).

31. "Ομοιον ἔχον ἐπὶ τῆς μιᾶς ὅψεως ἐγχάρακτον πεντάλφα. (Εἰκ. 21).

32. "Ομοιον ὕψ. 0,011 μήκ. 0,105.

ἔκλεψε Θωπίων τὸ ἀργύριον;

Τοῦ δ'-γ' αἰῶνος. Ο Θωπίων ἵσως νὰ ἦτο δοῦλος.

33. "Ομοιον ὕψ. 0,014 μήκ. 0,04.

τὶς θεῖν λελοχε (;

⁵Οπίσω δυσδιάγνωστά τινα γράμματα. (Εἰκ. 21).

Περὶ τοῦ διπλασιασμοῦ τοῦ σ πρὸ τοῦ τ συνήθως ἢ κ προβλ. ΑΕ, 1914 σ. 234.

34. "Ομοιον ὕψ. 0,025 μήκ. 0,07 ἀνω δεξιὰ ἀποκεκομμένον.

Πέρο Μύδρας πιτα..

σάγδρο γενεᾶς

ἔσσεται

⁵Οπίσω καὶ ἄλλη δυσανάγνωστος ἐπιγραφή δ'-ε'. αἰῶνος.

35. "Ομοιον ὕψ. 0,025 μήκ. 0,04.

Περὶ τοτιμιονιο

ἢ ἀπονικέοντες

ἀμεινον τοῖς

εονιανας

⁵Οπίσω: μένετε.

Η λέξις τῆς δπισθίας ὅψεως δύναται νὰ θεωρηθῇ ώς ἀπάντησις τοῦ μαντείου εἰς τοὺς ἐρωτῶντας ἀν πρέπει νὰ ἀποικήσουν. (Εἰκ. τῆς δπισθίας ὅψεως 21).

36. "Ομοιον ὕψ. 0,03 μήκ. 0,06.

*Aὶ τυχαία μοι ἀ ἐπι-
τροπεία τὰν ἔχον
γαμῶν Λυκιδας*

Ὥοπισω:

*Πέρ τᾶς γυν-
αικός· αὐτὸν
αὐτᾶ[τ] εἴει
ἀσφαλ. ως*

37. Ὁμοιον ὑψ. 0,017.0,02 μήκ. 0,058.

*Θεός Γηριότον Δία ἐπ-
ερωτῆι περὶ γυναικὸς
ἢ βέλτιον λαβόντι*

Τοῦ δ' αἰῶνος.

38. Ὁμοιον ὑψ. 0,017 μήκ. 0,075 (Εἰκ. 21).

*Θεὸς
τύχα· ἢ καὶ ἔβην κατὰ χώραν*

Τοῦ δ'. αἰῶνος.

39. Ὁμοιον ὑψ. 0,015 μήκ. 0,07.

*εἰς ἀτέραν ἄγομει
δ. ἐ. ἢ ἐτέραν ἄγωμι δηλ. γυναικα*

Τοῦ δ' αἰῶνος.

40. Ἐπὶ τεμαχίου μολυβδίνου τὰ ἔξης:

ἐμὲ θύειν

Κορινθιακοῦ ἀλφαβήτου (Εἰκ. 21).

41. Ἐπὶ δμοίου τὰ ἔξης:

Ζεῦ Νάϊε . . .

Κεράμων σφραγῖδες.

42. Ἐπὶ τεμαχίου στρωτῆρος ὑψ. 0,085 μήκ. 0,09 σώζεται:

Σώ]στρατος

§ Εἰκ. 25 β, 1.

43. Ἐπὶ τεμαχίου κεράμου σφραγὶς μονογραμματική. Εἰκ. 25 β, 12.

Ἀνασκαφὴ παρὰ τὸ Ραδοτόβι.

Εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Ραδοτοβίου βδ. τῶν Ἱωαννίνων εἶχον ἀνεύρει ἄλλοτε δύο ἐπιγραφὰς ἀποκαλυφθείσας πλησίον ἔρειπίων οἰκοδομήματος (Πρβλ. Α. Ε. 1914 σ. 239 ἀρ. 19 καὶ 20). Τούτων ἡ δευτέρα (20) εὑρίσκεται τώρα ἐν τῷ Δημοτικῷ Μουσείῳ Ἱωαννίνων, ἡ δὲ πρώτη (19) δπου καὶ τότε, δηλ. ἐπὶ τῆς ἀγ. Τραπέζης τοῦ ἀγίου Γεωργίου κάτωθι

τοῦ χωρίου. Πέρυσι ἀνεκαλύφθη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος ἀκέφαλος ἀνδριὰς ὁ ωμαίου αὐτοκράτορος δοτις μετηνέχθη καὶ ἐποποθετήθη ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ Μουσείῳ Ἰωαννίνων¹. Ταῦτα μὲ ὅθησαν νὰ ἐπιχειρήσω δοκιμαστικὴν σκαφὴν ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ τοῦ ἐκ Ραδοτοβίου Νικολάου Ζώη, δπου ἥσαν καταφανῇ ἐρείπια οἰκοδομήματος μετὰ πολλῶν τεμαχίων σφονδύλων κιόνων, δόμων κτλ. Ἐν αὐτῷ ἀπεκαλύφθησαν τὰ θεμέλια ἐπιμήκους ναοῦ (27×10,70), λίαν ὅμως κατεστραμμένου, μὲ λείψανα βάθρων κατὰ τὴν βαμακρὰν πλευράν, περὶ τῶν ὅποιων θὰ πραγματευθῶ ἐν καιρῷ μετὰ τὸν πλήρη καθαρισμὸν τοῦ ἐδάφους. Ἐδῶ θὰ δημοσιεύσω δύο ἐπιγραφάς, ἐκ τῶν ὅποιων ἡ μὲν πρώτη εὑρέθη ἐν τῷ σωρῷ τῶν λίθων πρὸ τῆς ἀ. στενῆς πλευρᾶς, ἡ δὲ δευτέρα κατὰ τὸ μέσον τῆς μακρᾶς βαμακρᾶς.

1. Ὁρθογώνιος στήλη ἀσβεστολίθου ἀπολελεπισμένη κατὰ τὸ δεξιὸν ἄκρον καὶ ἐν μέρει ἄνω. Κάτω ἀποκεκρουμένη. Ἡ προσθία ἐπιφάνεια λεία μέχρι μήκους 0,57, κατωτέρω δὲ ἀδρῶς ἐπεξειργασμένη. Ὅψ. σωζ. 0,72 πλάτ. ἄνω 0,355 καὶ κάτω 0,38 (Πίν. 28 β). Ὁ λίθος ἔνεκα τῆς συστάσεως αὐτοῦ ἔχει πάθει πολλὰς φθοράς, δήγματα, διαβρώσεις κτλ.

Φέρει ἄνω ἐπιγραφὴν δέκα στίχων.

Προστατέοντος Μολο]σσ[ῶν Λεον-
τίου Κυεστο]ῦ, Ἀτεράργω]ν δὲ [Ἀγαξάν-
δρου τοῦ Ἀμύντα . . . λ. αίου] παρα-
γενομενων παρὰ τῶν Περγαμί]ων, ἐπὶ
5 προστάτα Νικάνδρου τοῦ Θευ]δότου,
Ἀνδρονίκου τοῦ Ἀγαξάνδρο]υ, Ἱέρω-
νος τοῦ Ζωΐλου Ἀκραλέστιων]ος, Ἡρω-
νος τοῦ Γέλωνος Χαράδρο]υ, ἐπικαλ-
ουμένων τὰν ἐξ ἀρχᾶς φιλία]ν καὶ προξε-
10 γίαν αὐτοῖς ποθ' αὐτοὺς ἔδοξε]ε τῶι κοινῶι
τῶν Ἀτεράργων ἀνανεῶσαι [τὰν οὖσαν
ἐξ ἀρχᾶς φιλίαν καὶ προξενία]ν ποτὶ¹
τοὺς Περγαμίους καὶ εἶμεν αὐτοῖς καὶ
ἐκγόνοις κάπ' αἰῶνος τὰν [φιλίαν καὶ
15 προξενίαν.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πρώτου στίχου ἔλλείπουν 9-10 γράμματα, περὶ τὸ τέλος δὲ 6-8. Τοῦ δευτέρου στίχου ἔλλείπουν ἐν τῷ μέσῳ 8-9 γράμματα καὶ 5-7 εἰς τὸ τέλος. Ὁλων τῶν λοιπῶν στίχων ἔλλείπουν εἰς τὸ τέλος περὶ τὰ 5-8 γράμματα ἢ ἐνίοτε καὶ περισσότερα, δταν ταῦτα εἶναι Ι.

1) Παρέχω πρὸς τὸ παρὸν τὴν εἰκόνα τοῦ ἀγάλματος μόνον (Πίν. 28 α).

Πρόκειται περὶ ψηφίσματος τοῦ κοινοῦ τῶν Ἀτεράργων περὶ ἀνανεώσεως τῆς φιλίας των πρὸς τοὺς Περγαμίους.

Ἡ μνεία μόνον προστάτου ἀνευ τοῦ βασιλέως δηλοῖ ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ (ὅπως καὶ ἀνωτέρῳ ἢ 1 τῆς Δωδώνης) προέρχεται ἐκ χρόνων, καθ' οὓς δὲν ὑπῆρχε βασιλεία ἐν Ἡπείρῳ. Ὅπως ἐσημειώσαμεν ἀνωτέρῳ διμιούντες περὶ τῆς ἐπιγραφῆς, οὗ Ἡπειρῶται ἐκτὸς τῆς δριστικῆς ἐκλείψεως τῆς βασιλικῆς δυναστείας μετὰ τὸ 230, δτε ἐφονεύθη καὶ ἡ Δηϊδάμεια, ὁ τελευταῖος γόνος τῶν Αἰακιδῶν, κατὰ δύο ἄλλας περιόδους ἔμειναν ἀνευ βασιλέως: τὸ μὲν κατὰ τὰ τέλη τοῦ δ'. αἰῶνος, τὸ δὲ ὅλιγον πρὸ τῶν μέσων τοῦ γ'. Ποῦ πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν τὴν παρούσαν ἐπιγραφήν; Πάντως ἀποκλείεται ὁ δ'. αἰών. Ὅπολείπεται ὁ τρίτος καὶ θὰ ἥτο πολὺ ἐλκυστικὸν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ ἐπιγραφὴ ἔχει ράχη μετὰ τὸ 264, δτε ὁ Ἀλέξανδρος, ὁ βασιλεὺς τῶν Μολοσσῶν ἦναγκάσθη νὰ φύγῃ ἐκ τῆς Ἡπείρου μετὰ τὴν ἥτταν ἐν Μακεδονίᾳ ὃπου εἶχεν εἰσβάλλει κατὰ τὸν λεγόμενον Χρεμωνίδειον πόλεμον (βλ. G. N. Cross. ἐνθ' ἀν. σ. 91). Τότε ὁ Ἀντίγονος τῆς Μακεδονίας καταλύσας τὴν μοναρχίαν ἐν Ἡπείρῳ ηὔνοησε τὴν ἀνάπτυξιν τῶν διαφόρων «κοινῶν», πρὸς κατάτμησιν καὶ διάλυσιν τῆς ἐνότητος τῶν Ἡπειρωτῶν. Ἐκ τῆς παρούσης δὲ ἐπιγραφῆς βλέπομεν ὅτι τὸ κοινὸν τῶν Ἀτεράργων λαμβάνει μόνον του ἀποφάσεις, ἀν καὶ ἀναφέρεται εἰσέτι ὁ προστάτης τῶν Μολοσσῶν (;) ὡς ἐπώνυμος. Ὅστε οὖδεν ἐμπόδιον ὑπάρχει ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης. Τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων δμως μᾶς ἀναγκάζει νὰ κατέλθωμεν πολὺ κατωτέρῳ:

Το α ἔχει ἥδη τὴν μεσαίαν δριζοντίαν κεραίαν γωνιώδη, τοῦ μ τὰ ἔξωτερικὰ σκέλη ἀρχίζουν νὰ κλείουν καὶ νὰ τείνουν πρὸς τὴν κάθετον, τοῦ π τὰ δύο σκέλη εἶναι ἵσα καὶ τὸ σ ἔχει τὰ δύο ἄκρα σκέλη σχεδὸν δριζόντια. Τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα καταβιβάζουν τὴν ἐπιγραφὴν εἰς τὸ τέλος τοῦ γ'. αἰῶνος. Τότε ἥτο δημοκρατία ἐν εἴδει δμοσπονδίας (τὸ κοινὸν τῶν Ἡπειρωτῶν περὶ Φοινίκην), παρέμεινεν δμως ὁ προστάτης τῶν Μολοσσῶν ὡς ἐπώνυμος (πρβλ. SGDI, II, 1338 καὶ 1339). Φαίνεται δὲ ὅτι δὲν ἔξελιπον καὶ τὰ τοπικὰ «κοινά», τὰ δποῖα, δπως καὶ πρότερον, ἔξηκολούθουν νὰ ἀοχολοῦνται μὲ τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις των ἀποστέλλοντα ἵσως εἰς τὴν Φοινίκην ἀντιπροσώπους. Ὅστε εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐγράφη μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς βασιλείας καὶ δὴ περὶ τὰ τέλη τοῦ γ'. αἰῶνος.

Στίχ. 1. Συνεπλήρωσα Μολοσσῶν, διότι μετὰ τοῦ ἐλλείποντος ουτος τῆς πρώτης λέξεως συμπληροῦται κανονικῶς ὁ ἐλλείπων περίπου ἀριθμὸς γραμμάτων. Τοῦ μετὰ τὸ σωζόμενον σ γράμματος τὰ λείψανα ἐπὶ τοῦ

λίθου εἶναι ως Α, ἀλλὰ δὲν εἶναι βέβαιον τὸ πρᾶγμα ἐνεκα τῆς διαβρώσεως τοῦ μέρους ὑπὸ αὐλάκων.

Στίχ. 2. Τὸ τίου συνεπλήρωσα *Λεοντίου*, δυνατοῦ καὶ *Παναγίου*.

Κυεστοῦ. Σχεδὸν βεβαία ἡ συμπλήρωσις. Κυεστὸς πρέπει νὰ εἶναι ἔθνικὸν τοπικόν, ὅπως τὸ *Υγχεστοῦ* Σαραπ. XXX, 4=SGDI, II, 1349.

....ν δε συνεπλήρωσα *Ατεράργων* δὲ ἐννοεῖται προστατέοντος, διότι τὸ ν πρὸ τοῦ δὲ ἀπαιτεῖ γενικὴν ἔθνικον. *Ἀναφέρεται* δὲ ἐν ἀρχῇ μὲν ὁ ἐπώνυμος *ἄρχων* τῶν Μολοσσῶν, εἴτα δὲ ὁ τοπικός. *Ατέραργοι*, δπως ἀναφέρεται κατωτέρω στίχ. 11, εἶναι ὄνομα λαοῦ ἡπειρωτικοῦ πρώτην φορὰν γινόμενον γνωστόν.

Στίχ. 3. Μετὰ τὸ *Ἀμύντα* ἡκολούθει ἐπίθετον δηλοῦν τὴν πόλιν ἐξ ἡς κατήγετο ὁ *Ἀμύντας*, πόλιν ἀνήκουσαν εἰς τὸν λαὸν τῶν *Ατεράργων*. Θὰ ἥδυνατο νὰ συμπληρωθῇ *Κοζλίπαίου* (Πρβλ. SGDI, 1350), ἀλλὰ τὸ λ γράμμα φαίνεται ὅτι ἡ Λ ἢ Μ, ἐκτὸς ἐὰν ἔλαβε τὸ σχῆμα τοῦτο ἐκ φθορᾶς τοῦ λίθου.

Στίχ. 5. Ο προστάτης Νίκανδρος ἡρχε, δταν ἥλθον οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Περγαμίων, ἵσως κατὰ τὸ προηγούμενον τοῦ ψηφίσματος ἔτος.

Δὲν γνωρίζομεν βεβαίως ποῖοι ἡσαν οἱ Περγάμιοι οὗτοι, οἱ τῆς γνωστῆς πόλεως τῆς Μ. *Ἄσίας* ἢ ἄλλης τινός. Οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Περγαμίων τούτων ἡσαν τρεῖς, *Ἀνδρόνικος* ὁ *Ἀναξάνδρου*, *Ιέρων* ὁ *Ζωΐλου* *Ἀκραλέστων* καὶ *Ἡρων* ὁ *Γέλωνος* *Χάραδρος*. Ἐξ αὐτῶν ὅμως οἱ δύο τελευταῖοι πρέπει νὰ εἶναι *Ἡπειρῶται*: ὁ τελευταῖος ἀσφαλῶς, διότι ως *Χάραδρος* ἀνήκει εἰς τὴν ἐν τῷ *Ἀμβρακικῷ* κόλπῳ ὅμώνυμον πόλιν (Στέφ. Βυζ.. Ο *Χάραδρος* ἀπαντᾷ καὶ *Χέραδρος* ἐν ἡπειρωτικαῖς ἐπιγραφαῖς Πρβλ. SGDI, 1352), ὁ δὲ πρῶτος *Ιέρων* ὁ *Ζωΐλου* ἔχει ἔθνικὸν *Ἀκραλέστων*, πρώτην φορὰν ἀπαντῶν. *Άλλ'* ἡ λέξις μὲ τὸ θεματικὸν -στ ἔχει πάντως συγγένειαν πρὸς τὰ ὅμοια ἡπειρωτικὰ τὰ θεωρουμένα Ἰλλυρικὰ (Πρβλ. Krahe ἔνθ' ἀν.), ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ πρῶτον συνθετικὸν (Πρβλ. *Acrabanus* παρὰ Krahe ἔνθ' ἀν. σ. 3).

Στίχ. 14. κάπ² αἰῶνος ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ σύνηθες ἐν τοῖς ψηφίσμασιν ἀπαντῶν καὶ εἰς τὸν ἀπαντα χρόνον.

2. Βάσις ἐξ ἀσβεστολίθου ἀποκεκρουμένη ἀριστερὰ καὶ δεξιά κατὰ τὴν ἀνω καὶ κάτω δεξιὰν γωνίαν. Η προσθία καὶ ἡ δεξιὰ πλευρὰ φέρουν πέριξ εἰργασμένην ταινίαν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τεκτονικὸν ἀγκῶνα. Η ἀνω ἐπιφάνεια ἔχει κυκλικὴν ἐμβάθυνσιν, πρὸς ἐνθεσιν ἵσως ἀγάλματος, περιβαλλομένην ὑπὸ ἐλαφρῶς ἔξεχούσης ταινίας ως πλαισίου, ἐπὶ τῆς ὅποιας (πλάτ. 0,08) ὑπάρχει ἀνάγλυπτος κλάδος ως στέφανος μὲ φύλλα δρυός.

‘Η διάμετρος τῆς κυκλικῆς ταινίας εἶναι 0,75. Τῆς βάσεως, ἡτις θὰ ᾖ το
τετράγωνος, τὸ ύψ. εἶναι 0,21, τὸ δὲ σωζ. πλάτ. 0,35 (Πίν. 27 δ).

‘Ο λίθος πιθανῶς προέρχεται ἐξ ἀρχαίου οἰκοδομήματος ὥστε τοῦ δ'.
αἰῶνος καὶ μεταγενέστερον ἔχαράχθη ἐπ' αὐτοῦ ἢ ἐπιγραφή :

. . . αἰμωνι (;) καὶ
 . . . τὸ κοινὸν τῶν] 'Απειρωτῶν
 . . . ἐπὶ προστάτ]α Νικάνορος
 . . . Κασσωπα[ίου.

**Τὰ γράμματα τοῦ πρώτου στίχου εἶναι σχετικῶς μεγαλύτερα τῶν λοι-
πῶν στίχων.**

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ἡ ἐπιγραφὴ δύναται νὰ ἀνέλθῃ μέ-
χρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 6'. π. Χ. αἰῶνος, δπότε ὑπῆρχεν εἰσέτι τὸ κοινὸν τῶν
'Ηπειρωτῶν μετὰ τοῦ προστάτου, πρὸ τῆς καταστροφῆς τοῦ Αἰμιλίου
Παύλου.